

การศึกษาปัญหาการออกเสียงพยางค์เสียงเบาในภาษาจีนกลางของนักศึกษา หลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต Soft Syllable Pronunciation Challenges in Mandarin Chinese Learning among Business Chinese Program Students at the Faculty of Liberal Arts, Dhurakij Pundit University

ณพล ม่วงงาม^{1*}

Naphon Mounggam¹

Received: February 16, 2021

Revised: May 18, 2021

Accepted: May 25, 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการออกเสียงพยางค์เสียงเบาในภาษาจีนกลางของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบการออกเสียงพยางค์เสียงเบา โดยอ้างอิงจากทฤษฎีหลักการออกเสียงพยางค์เสียงเบา การสอบวัดระดับมาตรฐานภาษาจีนกลาง (Putonghua Shuiping Ceshi; PSC) โดยคำศัพท์ที่เลือกใช้ในการทดสอบครั้งนี้อ้างอิงจากหนังสือรวมคำศัพท์ที่จำเป็นต้องออกเสียงพยางค์เสียงเบา และคำศัพท์ที่มักพบบ่อยในการสอบวัดระดับภาษาจีน (HSK) ระดับ 1 - 6 มาใช้ในการทดสอบ โดยแบบทดสอบนี้เป็นการทดสอบการอ่านออกเสียงคำสองพยางค์ (双音节) เรียงจากพยางค์เสียงที่หนึ่ง สอง สามและสี่ตามด้วยพยางค์เสียงเบา ซึ่งการวิจัยครั้งนี้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่มตามระดับความสามารถทางภาษา(HSK) คือระดับต้น กลาง และสูง การวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้ใช้ทฤษฎี Interlanguage Theory (中介理论) ของ L.Selinker และหลัก Error analysis (误差分析) ของ S.P.Corder มาใช้เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ปัญหา และนำผลการทดสอบการอ่านออกเสียงพยางค์เสียงเบาของกลุ่มตัวอย่างมาหาค่าร้อยละ

จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า การออกเสียงพยางค์เสียงเบา (轻声) ของนักศึกษามีปัญหาการออกเสียงพยางค์เสียงเบาที่คล้ายคลึงกัน คือ มีปัญหาการออกเสียงพยางค์เสียงที่สอง + พยางค์เสียงเบามากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาอันดับสองคือ เสียงพยางค์เสียงที่สาม + พยางค์เสียงเบา อันดับสามคือ พยางค์เสียงที่สี่ + พยางค์เสียงเบา และออกเสียงผิดน้อยที่สุดคือ เสียงพยางค์เสียงที่หนึ่ง + พยางค์เสียงเบา จากการศึกษาและการสังเกตด้านการออกเสียงพบว่า นักศึกษามีการออกเสียงพยางค์เสียงเบาได้ยาวและช้ากว่าปกติ และไม่สามารถแยกแยะการออกเสียงเบาได้ ซึ่งทำให้การออกเสียงพยางค์เสียงเบาในภาษาจีนมีความผิดพลาดอย่างเห็นได้ชัด

คำสำคัญ: การศึกษาปัญหาการออกเสียง พยางค์เสียงเบา ภาษาจีนกลาง

¹ อาจารย์หลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

Lecturer, Business Chinese Program, Faculty of Arts, Dhurakij Pundit University.

E-mail:Naphon.mou@gmail.com Tel : 080 307 1706

Abstract

The purpose of this research was to investigate the challenges of soft syllable pronunciation in Mandarin Chinese among Business Chinese students at the Faculty of Liberal Arts, Dhurakij Pundit University. The researcher created a soft syllable pronunciation test, based on a theory on soft syllable pronunciation 《汉语普通话语图解课本》 and principles from the Mandarin Chinese Standard Proficiency Test (普通话水平测 or Putonghua Shuiping Ceshi: PSC). The vocabulary items selected for the test are those from a book compiling the glossary necessary for correct pronunciation of soft syllables ((必读轻声), 《普通话水平测试用普通话词语表》) and the most common words found in the Chinese Language Proficiency Test (HSK) Level 1-6. This test is a two-syllable reading test. The first syllables are those with the first, second, third and fourth tones, followed by the soft tone syllables. This research divided the population into 3 groups based on the level of their language proficiency. The data were analyzed based on a theory on interlanguage proposed by Selinker (1972) and Corder's theory on error analysis (1967). The sample's soft syllable reading test results were analyzed to find the percentage values.

The results showed that the samples had difficulties pronouncing the soft tone syllables. This challenge was found across the three proficiency groups. It was found that the syllabic pattern where the second tone syllable + soft tone syllable was ranked the most challenging pattern, followed by the third tone syllable + soft tone syllable, the fourth tone syllable + soft tone syllable came third in the list and the least incorrectly pronounced was the first tone syllable + soft tone syllable. This study also analyzed the two causes of the pronunciation challenges: the students tended to make the sound of the second syllable longer and slower than in normal intonation; and they were unable to notice the presence of soft syllable sounds in word pronunciation. These two explanations are hypothesized as those causing soft syllable pronunciation challenges and errors among Thai students.

Keywords: Chinese pronunciation studies, Chinese soft syllables, Chinese tones.

บทนำ

ประเทศไทยและจีนมีความสัมพันธ์ที่ติดต่อกันมาอย่างยาวนาน ตามบันทึกในประวัติศาสตร์การอพยพย้ายถิ่นฐานเข้ามาพำนักในราชอาณาจักรไทยของชาวจีนโพ้นทะเลนั้นเริ่มตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา โดยส่วนมากเป็นชาวจีนตอนใต้ที่อาศัยบริเวณริมฝั่งทะเลจีนใต้ อาทิ ชาวแต้จิ๋ว(潮州) ฮกเกี้ยน(福建) ฮากกา(客家) เป็นต้น ซึ่งการอพยพย้ายถิ่นฐานของชาวจีนเหล่านี้นอกเหนือจากวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี และความเชื่อที่นำเข้ามาด้วยแล้ว วรรณกรรมและภาษาก็ก็นับเป็นอีกปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อสังคมไทย (JinYong,2018) ซึ่งต่อมาชาวจีนมีการ

อพยพย้ายถิ่นฐานเข้ามาภายในประเทศไทยจำนวนมากขึ้น ก่อให้เกิดชุมชนชาวจีนน้อยใหญ่มากมายในประเทศไทย มีการติดต่อค้าขายแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกันภายในสังคมชาวจีนโพ้นทะเลในประเทศไทย และมีการริเริ่มการเรียนการสอนภาษาจีนขึ้นเพื่อให้ความรู้ด้านภาษาวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณีต่างๆของแผ่นดินมาตุภูมิให้แก่ลูกหลานเพื่อรักษาและสืบทอดต่อไป

ปัจจุบันภาษาจีนเป็นภาษาสากลที่มีผู้ใช้มากกว่าหนึ่งพันสามร้อยล้านคน หรือประมาณ 1 ใน 5 ของประชากรโลก และเป็นหนึ่งในภาษาทางการที่ถูกใช้ในการประชุมวาระต่างๆขององค์การสหประชาชาติ ทั้งนี้จึงเป็นข้อได้เปรียบของผู้ที่มีความรู้ความสามารถด้านภาษาจีน ปัจจุบันประเทศไทยมีโรงเรียนสอนภาษาจีนเกิดขึ้นจำนวนมาก ในปี พ.ศ.2535 กระทรวงศึกษาธิการได้อนุมัติให้วิชาภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศที่ 2 ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน และในปี พ.ศ.2541 เป็นต้นมา รัฐบาลไทยมีนโยบายส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนอย่างจริงจัง โดยกำหนดให้วิชาภาษาจีนเป็นวิชาภาษาต่างประเทศที่ใช้ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ด้วยนโยบายการส่งเสริมการศึกษาภาษาจีนของกระทรวงศึกษาธิการ จึงทำให้คนไทยที่อุทิศเวลาให้แก่การเรียนการสอนภาษาจีนก็เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วอย่างเห็นได้ชัด (เขียน ธีระวิทย์ และคณะ, 2551) และทำให้การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยมีการขยายตัวและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

ในขณะที่ภาษาจีนกำลังได้รับความสนใจจากกลุ่มคนแขนงต่างๆเป็นจำนวนมาก การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนให้มีประสิทธิภาพและพร้อมกับการนำไปประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพจึงเป็นสิ่งสำคัญ ผู้เรียนภาษาจีนจึงต้องมีความรู้ ความเข้าใจในทักษะด้านต่างๆ ทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียนและแปล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง เนื่องจากระบบการออกเสียงในภาษาจีน 1 คำ 1 ความหมาย หากอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระหรือวรรณยุกต์ผิดแล้วนั้นจะทำให้สื่อความหมายผิดเพี้ยนไป โดยในปี พ.ศ.2499 คณะรัฐมนตรีของจีนได้ออกประกาศแนวทางการเผยแพร่ภาษาจีนกลาง 《关于推广普通话的指示》 ซึ่งในการออกเสียงสำเนียงในภาษาจีนกลาง (แมนดาริน) นั้นมีการระบุใช้สำเนียงของปักกิ่งเป็นตัวชี้วัดเสียงที่มาตรฐาน “普通话以北京语音为标准音” (Li Jinxi,1934)

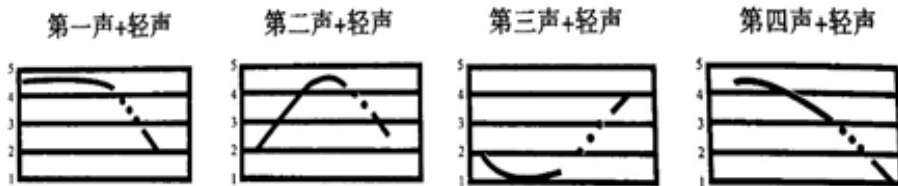
ปัจจุบันระบบการออกเสียงในภาษาจีนใช้ระบบสัทอักษรภาษาจีน (汉语拼音方案) หรือที่เรียกกันว่าระบบ Pinyin คือ “การประสมเสียง” เป็นระบบในการถอดเสียงภาษาจีนมาตรฐานด้วยตัวอักษรละติน ซึ่งดัดแปลงมาจากระบบสัทอักษรสากล (International Alphabets) เพื่อทดแทนระบบการออกเสียงแบบเก่า เช่น ระบบเวดและไจลส์ และระบบจูอิน (Yin Binyong and Mary Felley,1990) โดยระบบสัทอักษรภาษาจีนนั้นเปรียบเสมือนเครื่องมือที่สำคัญที่ใช้ในการเรียนภาษาจีน (วรรณิตา ถึงแสง, 2546)

ในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนจะมีพยางค์เสียงของคำหรือวลีชนิดหนึ่งที่มีลักษณะพิเศษเฉพาะตัว เมื่อออกเสียงนั้นจะมีพยางค์เสียงค่อนข้างต่ำและสั้นกว่าพยางค์เสียงปกติ เมื่อในประโยคมีพยางค์ลักษณะนี้ ทำให้การอ่านออกเสียงบางตัวอักษรหรือบางพยางค์มีการเปลี่ยนโทนเสียงจากเสียงเดิมที่เป็นอยู่ โดยที่พยางค์ของคำหรือวลีนี้จะไม่ปรากฏเครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์บนหน่วยเสียงสระในพินอิน ซึ่งพยางค์ในลักษณะนี้จะเรียกว่า “พยางค์เสียงเบา หรือ พยางค์เสียงวรรณยุกต์เบา” ตัวอย่างเช่น 谢谢 [xièxiè] ขอขอบคุณ 这个好不好? [zhège hǎobuǎo?] อันนี้ดีหรือไม่ เป็นต้น

ลักษณะพิเศษของพยางค์เสียงเบาในภาษาจีนสามารถแบ่งออกได้ 3 ประเภทดังนี้ 1) เสียงอ่านสั้นกระชับ (语音短促) การอ่านออกเสียงพยางค์เสียงเบาความยาวของเสียงจะมีลักษณะพิเศษคือ เปลี่ยนจากเสียงยาวเป็นเสียงสั้นโดยประมาณ 1 ส่วน 2 ของความยาวเสียงเดิม 2) พยางค์เสียงเบาไม่มีโทนเสียงสูงต่ำที่คงที่

(轻声 没有固定的音高)เมื่อพยางค์เสียงเบาไม่มีพยางค์อื่นตามท้าย การออกเสียงจะขึ้นอยู่กับความสูงของเสียงพยางค์ตัวหน้า ซึ่งเป็นตัวกำหนดเสียงของการออกเสียงเบาในคำนั้นๆ โดยจำแนกหลักการเปลี่ยนเสียงตามหลักทฤษฎีได้ดังนี้ 1.พยางค์เสียงหนึ่งตามด้วยพยางค์เสียงเบา(阴平+轻声) โทนเสียงของพยางค์เบาตัวนั้นจะลดลงมาประมาณ 2 ระดับ (อ่านระดับเสียงต่ำครึ่งเสียง) ตัวอย่างเช่น 哥哥 [gēge] 舒服 [shūfu] 先生 [xiānsheng] เป็นต้น 2.พยางค์เสียงสองตามด้วยพยางค์เสียงเบา(阳平+轻声) โทนเสียงของพยางค์เบาตัวนั้นจะลดลงมาประมาณ 3 ระดับ (อ่านระดับเสียงกลาง) ตัวอย่างเช่น 爷爷 [yéye] 咱们 [zánmen] 便宜 [piányi] เป็นต้น 3.พยางค์เสียงสามตามด้วยพยางค์เสียงเบา(上声+轻声) โทนเสียงของพยางค์เบาตัวนั้นจะสูงขึ้นไปประมาณ 4 ระดับ (อ่านระดับเสียงสูงครึ่งเสียง) ตัวอย่างเช่น 耳朵 [ěrduo] 码头 [mǎtōu] 嘴巴 [zuǐba] เป็นต้น 4.พยางค์เสียงสี่ตามด้วยพยางค์เสียงเบา(去声+轻声) โทนเสียงของพยางค์เบาตัวนั้นจะลดลงมาประมาณ 1 ระดับ (อ่านระดับเสียงต่ำสุด) ตัวอย่างเช่น 漂亮 [piàoliang] 豆腐 [dòufu] 钥匙 [yàoshi] เป็นต้น

ภาพที่ 1 ทฤษฎีการเปลี่ยนเสียงของพยางค์เสียงเบา (ในกรณีที่พยางค์ทั้งสี่เสียงตามด้วยพยางค์เสียงเบา)

3) การเปลี่ยนโทนเสียง Timber change (音色变化) เป็นการเปลี่ยนเสียงของพยางค์หลังให้มีลักษณะโทนเสียงที่สั้นกระชับลง จึงทำให้เสียงสระของอักษรหรือพยางค์ตัวตัวเดิมมีการเปลี่ยนแปลงดังต่อไปนี้ 1.สระเสียงกลาง (央元音) ในพยางค์เสียงเบามีการเปลี่ยนแปลง เนื่องจากตำแหน่งในการออกเสียงของลิ้นและรูปปากไม่สามารถออกเสียงในสระรูปเดิมได้ โดยมีบางพยางค์ที่สระถูกเปลี่ยนเสียงจากเดิมไปโดยสิ้นเชิง เช่น 爸爸 [pA] → [pə] 哥哥 [ky] → [kə] 记得 [ty] → [tə] 棉花 [xuA] → [xuə] 2.เมื่อเสียงสระเสียงผสมที่สระตัวหน้ามีเสียงก้อง (前响复合元音) เป็นพยางค์เสียงเบา มักเปลี่ยนเป็นสระเสียงเดี่ยว เช่น 眉毛 [mau] → [mw] 妹妹 [mæi] → [me] 回来 [lai] → [lɛ] 石头 [t'əu] → [t'w] 3.เมื่อเสียงเสียดแทรกหรือเสียงกึ่งเสียดแทรก (擦音或塞擦音) เป็นพยางค์เสียงเบา มักมีการตัดทอนเสียงของสระตัวเดิม เช่น 豆腐 [fu] → [f] 东西 [ɕi] → [ɕ] 本事 [ʂ] → [ʂ] 心思 [s] → [s] 4.ในบางกรณีพยัญชนะของพยางค์เสียงเบาบางตัวจะเปลี่ยนเป็นเสียงซุ่น (浊音) เช่น 好吧 [pA] → [bA] 他的 [ty] → [də] 两个 [ky] → [gə] 说着 [ʂə] [dʒə] เป็นต้น (LiuGuanghui & JinXiaoda.2011)

จุดประสงค์ของการอ่านพยางค์เสียงเบา นั้น สามารถแบ่งออกได้ดังนี้ 1) จำแนกความแตกต่างความหมายของคำ (区别词义) เช่น 兄弟 [xiōngdi] หมายถึง พี่ชายหรือน้องชาย 兄弟 [xiōngdi] หมายถึง น้องชาย 东西 [dōngxī] หมายถึง ทิศตะวันออกและตะวันตก 东西 [dōngxī] หมายถึง สิ่งของ เป็นต้น 2) จำแนกความแตกต่างด้านประเภทของคำ (区别词性) เช่น 地道 [didào] เป็นคำนาม หมายถึง อุโมงค์หรือช่องทางใต้ดิน 地道 [didao] เป็นคำคุณศัพท์ หมายถึง ดั้งเดิม แท้จริง ถึงรสถึงชาติ 大意 [dàyi] เป็นคำนาม หมายถึง สารสำคัญ วัตถุประสงค์ 大意 [dàyi] เป็นคำคุณศัพท์ หมายถึง ประมาทเลินเล่อ สะเพร่า เป็นต้น

จากทฤษฎีในข้างต้น ทำให้เห็นถึงหลักการและโครงสร้างที่ซับซ้อนของการออกเสียงพยางค์เบาในภาษาจีน ซึ่งเป็นปัญหาและอุปสรรคในการออกเสียงของผู้เรียนภาษาจีน จากประสบการณ์การสอนของผู้วิจัยและการศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องพบว่า การออกเสียงในภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทยยังคงมีปัญหาอยู่มาก ดังจะเห็นได้จากผลการ

ศึกษาของ Shiwei (2013) พบว่า เนื่องจากภาษาไทยและภาษาจีนเป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์ จึงทำให้ผลการออกเสียงของผู้เรียนชาวไทยอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างดี แต่เมื่อเปรียบเทียบจุดเสียงสูงและเสียงต่ำ (高点与低点) ในพยางค์เสียงที่หนึ่งและสองกับนักศึกษาชาวจีน พบว่าผลการออกเสียงยังคงต่ำกว่านักศึกษาชาวจีนอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Tang Wenyong (2018) ด้านการออกเสียงพยางค์เบาในคำสองพยางค์ (双音节) ของผู้เรียนชาวไทยมีข้อผิดพลาดอยู่ที่การลากเสียงยาว ในผลวิจัยแสดงค่าเฉลี่ยเวลาในการออกเสียงพยางค์เบาที่มีความยาวกว่าพยางค์ตัวหน้าที่เป็นพยางค์เสียงเต็ม

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาปัญหาการออกเสียงพยางค์เบาในภาษาจีนที่เป็นปัจจัยหนึ่งที่ยากต่อการออกเสียงและทำให้ผู้เรียนภาษาจีนออกเสียงผิดบ่อยครั้ง อีกประการหนึ่งเพื่อให้ครูผู้สอนภาษาจีนสามารถนำข้อมูลการวิจัยที่จะเป็นประโยชน์และพัฒนาการจัดการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาจีนให้มีประสิทธิภาพในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาปัญหาการออกเสียงพยางค์เสียงเบาในภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานการวิจัยในครั้งนี้คาดว่าปัญหาในการออกเสียงพยางค์เสียงเบาของผู้เรียนมีรายละเอียดดังนี้

1. การออกเสียงพยางค์เสียงที่สอง + พยางค์เสียงเบา เป็นเสียงที่ผู้เรียนมักจะออกเสียงผิดมากที่สุด
2. ผู้เรียนมีการออกเสียงพยางค์เบาที่ยาวและช้ากว่าปกติ อาจเกิดจากได้รับอิทธิพลจากการพูดภาษาไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อศึกษาปัญหาการออกเสียงพยางค์เบาในภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบการออกเสียงพยางค์เบา โดยอ้างอิงจากทฤษฎีหลักการออกเสียงพยางค์เบาและอ้างอิงจากการสอบวัดระดับมาตรฐานภาษาจีนกลาง 《普通话水平测试》 หรือ (Putonghua Shuiping Ceshi; PSC) โดยคำศัพท์ที่เลือกใช้ในการทดสอบครั้งนี้อ้างอิงจากหนังสือที่รวบรวมคำศัพท์ที่จำเป็นต้องออกเสียงพยางค์เบา (必读轻声) แบบทดสอบนี้เป็นการทดสอบการอ่านออกเสียงคำศัพท์พยางค์เสียงเบาจำนวนรวม 40 คำ แบ่งเป็น 4 ตอน โดยตอนที่ 1 คือคำศัพท์พยางค์เสียงที่หนึ่ง + พยางค์เสียงเบา จำนวน 10 คำ ตอนที่ 2 คือคำศัพท์พยางค์เสียงที่สอง + พยางค์เสียงเบา จำนวน 10 คำ ตอนที่ 3 คือคำศัพท์พยางค์เสียงที่สาม + พยางค์เสียงเบา จำนวน 10 คำ และตอนที่ 4 คือคำศัพท์พยางค์เสียงที่สี่ + พยางค์เสียงเบา จำนวน 10 คำ ซึ่งการวิจัยครั้งนี้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คนตามระดับความสามารถทางภาษา ตามระดับชั้นปี และการสอบวัดระดับความรู้ทางภาษาจีน (HSK) มาเป็นเกณฑ์ในการแบ่งประชากร

การวิจัยครั้งนี้กำหนดให้ผู้เข้าทำการทดสอบทำการอ่านออกเสียงคำศัพท์พยางค์เสียงเบา เพื่อวิเคราะห์ปัญหาการอ่านออกเสียงพยางค์เสียงเบาของผู้เข้าร่วมทดสอบกลุ่มตัวอย่าง และเพื่อให้การวิจัยในครั้งนี้เป็นไปตามมาตรฐานมากที่สุด ทางผู้วิจัยได้เชิญอาจารย์ชาวจีนที่มีประสบการณ์การสอนภาษาจีนและผ่านการทดสอบการสอบวัดระดับมาตรฐานภาษาจีนกลาง มาเข้าร่วมวิเคราะห์การออกเสียงของนักศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม

ทั้งนี้ในการวิจัยได้เก็บเสียงไว้ประกอบการวิเคราะห์ปัญหาการออกเสียงของผู้เข้าทดสอบ

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 นักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 86 คน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 71 คน และ 3 จำนวน 52 คน และ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 37 คน รวมทั้งหมด 246 คน

ตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 60 คน สุ่มโดยหลายขั้นตอน คือ แบ่งนักศึกษาทั้งหมดเป็น 3 กลุ่มผู้เรียนและสุ่มแบบง่าย โดยการจับฉลากในแต่ละระดับ ระดับละ 20 คน เป็นแบบสัดส่วน ดังนี้

1. กลุ่มผู้เรียนระดับต้น ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ (HSK ระดับ 1-2)

2. กลุ่มผู้เรียนระดับกลาง ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3 หลักสูตรภาษาจีน ธุรกิจมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ (HSK ระดับ 3-4)

3. กลุ่มผู้เรียนระดับสูง ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 หลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ (HSK ระดับ 5-6)

2. เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบทดสอบการอ่านคำศัพท์พยางค์เสียงเบาในภาษาจีน โดยแบ่งเป็น 4 ตอน ตอนที่ 1 พยางค์เสียงที่หนึ่ง + พยางค์เสียงเบา ตอนที่ 2 พยางค์เสียงที่สอง+พยางค์เสียงเบา ตอนที่ 3 พยางค์เสียงที่สาม + พยางค์เสียงเบา ตอนที่ 4 พยางค์เสียงที่สี่ + พยางค์เสียงเบา แบบทดสอบการอ่านพยางค์เสียงเบาในภาษาจีนครั้งนี้ได้สร้างโดยอ้างอิงจากทฤษฎีหลักการออกเสียงพยางค์เสียงเบา 《汉语普通话图解课本》 ซึ่งนำมาสร้างเป็นแบบทดสอบเพื่อประเมินข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยางค์เบาในภาษาจีนของผู้เข้าทดสอบ และเพื่อให้คำศัพท์ที่เลือกใช้สอดคล้องกับระดับภาษาของผู้ทำการทดสอบ ทั้งหมดก่อน(tryout) การทดสอบจริงโดยผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบให้นักศึกษาทุกชั้นปี จำนวน 20 คน ทำการทดลองอ่านคำศัพท์ทั้งหมด จากนั้นได้มีการปรับแก้คำศัพท์ให้เหมาะสมกับระดับภาษาของผู้ทดสอบให้มากที่สุด โดยในแบบทดสอบมีสัทอักษรจีน (Pinyin) ช่วยในการอ่านออกเสียง ซึ่งคำศัพท์ที่เลือกใช้ในการทดสอบนั้น ได้เลือกจากหนังสือที่รวบรวมคำที่ต้องอ่านออกเสียงพยางค์เบา (必读轻声) 《普通话水平测试用普通话词语表》 และที่มักพบบ่อยในการสอบวัดระดับภาษาจีน (HSK) ระดับ 1 - 6 มาใช้ในการทดสอบครั้งนี้ โดยผู้วิจัยได้เลือกคำศัพท์ที่ใช้ในการทดสอบ แสดงตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 คำศัพท์ในการใช้ทดสอบการออกเสียงพยางค์เสียงเบา

ตารางคำศัพท์ในการใช้ทดสอบการออกเสียงพยางค์เสียงเบา							
พยางค์เสียงที่หนึ่ง+พยางค์เสียงเบา (阴平 + 轻声)							
ลำดับ	อักษรจีน	สัทอักษรจีน	ความหมาย	ลำดับ	อักษรจีน	สัทอักษรจีน	ความหมาย
1.	收拾	shōushi	จัดการ เก็บกวาด	6.	休息	xiūxi	พักผ่อน
2.	东西	dōngxi	สิ่งของ	7.	杯子	bēizi	แก้วน้ำ
3.	先生	xīānsheng	คุณ (ใช้เรียกสุภาพบุรุษ)	8.	亲戚	qīnqi	ญาติ
4.	叔叔	shūshu	น้องชายของพ่อ (อา)	9.	生意	shēngyi	ค้าขาย ธุรกิจ
5.	清楚	qīngchu	ชัดเจน เข้าใจ	10.	舒服	shūfu	ผ่อนคลาย สบาย

ตอนที่ 2 พยางค์เสียงที่สอง+พยางค์เสียงเบา (阳平 + 轻声)

ลำดับ	อักษรจีน	สัทอักษรจีน	ความหมาย	ลำดับ	อักษรจีน	สัทอักษรจีน	ความหมาย
1.	台子	táizi	เวที	6.	人家	rénjia	คนอื่น (ที่ไม่ได้รวมอยู่ในคู่สนทนา) ตนเอง ผู้คน
2.	朋友	péngyou	เพื่อน	7.	凉快	liángkuai	เย็นสบาย
3.	石头	shítou	ก้อนหิน	8.	麻烦	máfan	รบกวน รำคาญ ยุ่งยาก
4.	行李	xíngli	สัมภาระ กระเป๋าเดินทาง	9.	咳嗽	késou	ไอ เจ็บคอ
5.	便宜	piányi	ถูก ราคาถูก	10.	咱们	zánmen	พวกเรา

ตอนที่ 3 พยางค์เสียงที่สาม+พยางค์เสียงเบา (上声 + 轻声)

ลำดับ	อักษรจีน	สัทอักษรจีน	ความหมาย	ลำดับ	อักษรจีน	สัทอักษรจีน	ความหมาย
1.	小气	xiǎoqi	ขี้เหนียว ใจแคบตระหนี่	6.	姥姥	lǎolao	คุณยาย
2.	马虎	mǎhu	ประมาท สะเพร่า ลวกๆ	7.	果子	guǒzi	ผลไม้
3.	点心	diǎnxin	ขนมหรืออาหารว่าง	8.	嘴巴	zuǐba	ปาก
4.	耳朵	ěrdou	ใบหู หู	9.	主意	zhǔyi	วัตถุประสงค์สำคัญ
5.	比方	bǐfang	ตัวอย่าง เปรียบเทียบ	10.	码头	mǎtou	ท่าเรือ

ตอนที่ 4 พยางค์เสียงที่สี่+พยางค์เสียงเบา (去声 + 轻声)

ลำดับ	อักษรจีน	สัทอักษรจีน	ความหมาย	ลำดับ	อักษรจีน	สัทอักษรจีน	ความหมาย
1.	爱人	àiren	คนรัก สามี หรือภรรยา	6.	部分	bùfen	ตอน แฉก ส่วน
2.	地方	dìfang	สถานที่	7.	屁股	pìgu	ก้น สะโพก
3.	漂亮	piàoliang	สวย งดงาม ยอดเยี่ยม	8.	钥匙	yàoshi	กุญแจ
4.	豆腐	dòufu	เต้าหู้	9.	岁数	suìshu	อายุ
5.	自在	zìzai	สบายอก สบายใจ	10.	地道	dìdao	ที่แท้จริง ถึงรสถึง ชาติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อรวบรวมแบบทดสอบการออกเสียงครบแล้วจะใช้การวิเคราะห์ผลการทดสอบของแต่ละกลุ่มด้วยการเทียบเคียงการออกเสียงพยางค์เบาของผู้ทดสอบกับทฤษฎีหลักการออกเสียงพยางค์เสียงเบา 《汉语普通话图解课本》 และศึกษาปัญหาและปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อกรออกเสียงพยางค์เบาในภาษาจีนของผู้เรียนโดยอ้างอิงตามทฤษฎี Interlanguage Theory (中介理论) ของ L.Selinker และหลัก Error analysis (误差分析) ของ S.P.Corder ที่กำหนดสาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาดของผู้เรียนภาษาที่สองไว้ 5 สาเหตุดังนี้ 1) Language transfer (语言迁移) 2) Transfer of training (训练迁移) 3) Strategies of L2 learning (学习策略) 4) Strategies of L2 communication (交际策略) 5) Overgeneralization of the target language (目的语过分概括) ทั้งนี้ L.Selinker ยังกล่าวไว้ในทฤษฎี Interlanguage Theory คิดว่าสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดเหล่านี้ยังส่งผลให้เกิดปรากฏการณ์ Fossilization (化石化) (L.Selinker, 1972) ซึ่งปรากฏการณ์นี้มักจะพบเห็นได้มากในการออกเสียงภาษาที่สองของผู้เรียน (ตุลยบุตร สุภา และฉี เสวียหง, 2560) ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำหลักการทฤษฎีดังกล่าวเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ปัญหาและนำผลการทดสอบการอ่านออกเสียงพยางค์เสียงเบาของประชากรมาเสนอด้วยการหาค่าร้อยละ (Percentage)

ผลการวิจัย

ภาพรวมของการออกเสียงพยางค์เสียงเบาในภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ สามารถแสดงผลได้ ตามตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยคิดเป็นจำนวนร้อยละในการออกเสียงพยางค์เสียงผิดพลาดของผู้เรียนทั้งสามระดับ

เสียง/กลุ่มตัวอย่าง	เสียง 1 + พยางค์เสียง เบา	เสียง 2 + พยางค์เสียง เบา	เสียง 3 + พยางค์เสียง เบา	เสียง 4 + พยางค์เสียง เบา
ระดับต้น	31.5	61.5	50	45
ระดับกลาง	24	53.5	34.5	35
ระดับสูง	13.5	35.5	28	20

1. ปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่หนึ่ง + เสียงพยางค์เสียงเบา ของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

1.1 ปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่หนึ่ง + เสียงพยางค์เสียงเบา ของกลุ่มผู้เรียนระดับต้นผลการวิจัยพบว่า ผู้เข้าร่วมทดสอบมีปัญหาในการออกเสียงพยางค์ที่หนึ่ง + เสียงพยางค์เสียงเบาทั้ง 10 คำ มีนักศึกษาออกเสียงผิดทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 31.5 ของผู้เข้าร่วมทดสอบทั้งหมด คำที่ออกเสียงผิดมากที่สุดเป็นลำดับที่หนึ่งคือ คำว่า 收拾 [shōushi] และ 先生 [xiānsheng] ลำดับที่สองคือ 生意 [shēngyi] และลำดับที่สามคือ 清楚 [qīngchu]

1.2 ปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่หนึ่ง + เสียงพยางค์เสียงเบา ของกลุ่มผู้เรียนระดับกลางผลการวิจัยพบว่า ผู้เข้าร่วมทดสอบมีปัญหาในการออกเสียงพยางค์ที่หนึ่ง + เสียงพยางค์เสียงเบาทั้ง 10 คำ มีนักศึกษาออกเสียงผิดทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 24 ของผู้เข้าร่วมทดสอบทั้งหมด โดยคำที่ออกเสียงผิดมากที่สุดเป็นลำดับที่หนึ่งคือคำว่า 生意 [shēngyi] ลำดับที่สองคือ 先生 [xiānsheng] และลำดับที่สามคือ 收拾 [shōushi]

1.3 ปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่หนึ่ง + เสียงพยางค์เสียงเบา ของกลุ่มผู้เรียนระดับสูงผลการวิจัยพบว่า ผู้เข้าร่วมทดสอบมีปัญหาในการออกเสียงพยางค์ที่หนึ่ง + เสียงพยางค์เสียงเบาทั้ง 10 คำ มีนักศึกษาออกเสียงผิดทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 13.5 ของผู้เข้าร่วมทดสอบทั้งหมด โดยคำที่ออกเสียงผิดมากที่สุดเป็นลำดับที่หนึ่งคือคำว่า 生意 [shēngyi] ลำดับที่สองคือ 先生 [xiānsheng] และลำดับที่สามคือ 收拾 [shōushi]

2. ปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่สอง + เสียงพยางค์เสียงเบา ของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

2.1 ปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่สอง + เสียงพยางค์เสียงเบา ของกลุ่มผู้เรียนระดับต้น ผลการวิจัยพบว่า ผู้เข้าร่วมทดสอบมีปัญหาในการออกเสียงพยางค์ที่สอง + เสียงพยางค์เสียงเบาทั้ง 10 คำ มีนักศึกษาออกเสียงผิดทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 61.5 ของผู้เข้าร่วมทดสอบทั้งหมด โดยคำที่ออกเสียงผิดมากที่สุดเป็นลำดับที่หนึ่งคือคำว่า 人家 [rénjia] ลำดับที่สองคือ 石头 [shítou] และลำดับที่สามคือ 咳嗽 [késou]

2.2 ปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่สอง + เสียงพยางค์เสียงเบา ของกลุ่มผู้เรียนระดับกลาง ผลการวิจัยพบว่า ผู้เข้าร่วมทดสอบมีปัญหาในการออกเสียงพยางค์ที่สอง + เสียงพยางค์เสียงเบาทั้ง 10 คำ มีนักศึกษาออกเสียงผิดทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 53.5 ของผู้เข้าร่วมทดสอบทั้งหมด โดยคำที่ออกเสียงผิดมากที่สุดเป็นลำดับที่หนึ่งคือคำว่า 石头 [shítou] ลำดับที่สองคือ 人家 [rénjia] และลำดับที่สามคือ 咱们 [zánmen]

2.3 ปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่สอง + เสียงพยางค์เสียงเบา ของกลุ่มผู้เรียนระดับสูง ผลการวิจัยพบว่า ผู้เข้าร่วมทดสอบมีปัญหาในการออกเสียงพยางค์ที่สอง + เสียงพยางค์เสียงเบาทั้ง 10 คำ มีนักศึกษาออกเสียงผิดทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 35.5 ของผู้เข้าร่วมทดสอบทั้งหมด โดยคำที่ออกเสียงผิดมากที่สุดเป็นลำดับที่หนึ่งคือคำว่า 咳嗽 [késou] และ 麻烦 [máfan] ลำดับที่สองคือ 人家 [rénjia] และลำดับที่สามคือ 咱们 [zánmen]

3. ปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่สาม + เสียงพยางค์เสียงเบา ของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

3.1 ปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่สาม + เสียงพยางค์เสียงเบา ของกลุ่มผู้เรียนระดับต้น ผลการวิจัยพบว่า ผู้เข้าร่วมทดสอบมีปัญหาในการออกเสียงพยางค์ที่สาม + เสียงพยางค์เสียงเบาทั้ง 10 คำ มีนักศึกษาออกเสียงผิดทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 50 ของผู้เข้าร่วมทดสอบทั้งหมด โดยคำที่ออกเสียงผิดมากที่สุดเป็นลำดับที่หนึ่งคือคำว่า 小气 [xiǎoqi] ลำดับที่สองคือ 姥姥 [lǎolao] และลำดับที่สามคือ 果子 [guǒzi]

3.2 ปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่สาม + เสียงพยางค์เสียงเบา ของกลุ่มผู้เรียนระดับกลาง ผลการวิจัยพบว่าผู้เข้าร่วมทดสอบมีปัญหาในการออกเสียงพยางค์ที่สาม + เสียงพยางค์เสียงเบาทั้ง 10 คำ มีนักศึกษาออกเสียงผิดทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 34.5 ของผู้เข้าร่วมทดสอบทั้งหมด โดยคำที่ออกเสียงผิดมากที่สุดเป็นลำดับที่หนึ่งคือคำว่า 小气 [xiǎoqi] ลำดับที่สองคือ 果子 [guǒzi] และลำดับที่สามคือ 码头 [mǎtōu]

3.3 ปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่สาม + เสียงพยางค์เสียงเบา ของกลุ่มผู้เรียนระดับสูง ผลการวิจัยพบว่าผู้เข้าร่วมทดสอบมีปัญหาในการออกเสียงพยางค์ที่สาม + เสียงพยางค์เสียงเบาทั้ง 10 คำ มีนักศึกษาออกเสียงผิดทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 28 ของผู้เข้าร่วมทดสอบทั้งหมด โดยคำที่ออกเสียงผิดมากที่สุดเป็นลำดับที่หนึ่งคือคำว่า 小气 [xiǎoqi] ลำดับที่สองคือ 果子 [guǒzi] และลำดับที่สามคือ 码头 [mǎtōu]

4. ปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่สี่ + เสียงพยางค์เสียงเบา ของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

4.1 ปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่สี่ + เสียงพยางค์เสียงเบา ของกลุ่มผู้เรียนระดับต้น ผลการวิจัยพบว่าผู้เข้าร่วมทดสอบมีปัญหาในการออกเสียงพยางค์ที่สี่ + เสียงพยางค์เสียงเบาทั้ง 10 คำ มีนักศึกษาออกเสียงผิดทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 45 ของผู้เข้าร่วมทดสอบทั้งหมด โดยคำที่ออกเสียงผิดมากที่สุดเป็นลำดับที่หนึ่งคือคำว่า 屁股 [pìgu] และ 岁数 [suìshù] ลำดับที่สองคือ 部分 [bùfen] และลำดับที่สามคือ 钥匙 [yàoshi]

4.2 ปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่สี่ + เสียงพยางค์เสียงเบา ของกลุ่มผู้เรียนระดับกลาง ผลการวิจัยพบว่าผู้เข้าร่วมทดสอบมีปัญหาในการออกเสียงพยางค์ที่สี่ + เสียงพยางค์เสียงเบาทั้ง 10 คำ มีนักศึกษาออกเสียงผิดทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 35 ของผู้เข้าร่วมทดสอบทั้งหมด โดยคำที่ออกเสียงผิดมากที่สุดเป็นลำดับที่หนึ่งคือคำว่า 屁股 [pìgu] ลำดับที่สองคือ 岁数 [suìshù] และลำดับที่สามคือ 自在 [zìzài]

4.3 ปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่สี่ + เสียงพยางค์เสียงเบา ของกลุ่มผู้เรียนระดับสูง ผลการวิจัยพบว่าผู้เข้าร่วมทดสอบมีปัญหาในการออกเสียงพยางค์ที่สี่ + เสียงพยางค์เสียงเบาทั้ง 10 คำ มีนักศึกษาออกเสียงผิดทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 20 ของผู้เข้าร่วมทดสอบทั้งหมด โดยคำที่ออกเสียงผิดมากที่สุดเป็นลำดับที่หนึ่งคือคำว่า 岁数 [suìshù] ลำดับที่สองคือ 自在 [zìzài] และลำดับที่สามคือ 地道 [dìdào]

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาผลวิจัยที่ได้รายงานในข้างต้น สามารถทำการสรุปผลได้ดังนี้

1. ปัญหาการออกเสียงพยางค์เสียงเบาของกลุ่มผู้เรียนระดับต้นที่เข้าร่วมการทดสอบ โดยสามารถจำแนกออกเป็น ด้านปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่หนึ่ง + เสียงพยางค์เสียงเบา ซึ่งคำที่ผู้เข้าร่วมการทดสอบออกเสียงผิดมากที่สุดได้แก่ 收拾 [shōushi] 先生 [xiānsheng] 生意 [shēngyi] และ 清楚 [qīngchu] ด้านปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่สอง+ เสียงพยางค์เสียงเบา คำที่ผู้เข้าร่วมการทดสอบออกเสียงผิดมากที่สุดได้แก่ 人家 [rénjia] 石头 [shítou] และ 咳嗽 [késou] ด้านปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่สาม + เสียงพยางค์เสียงเบา คำที่ผู้เข้าร่วมการทดสอบออกเสียงผิดมากที่สุดได้แก่ 小气 [xiǎoqi] 果子 [guǒzi] และ 码头 [mǎtōu] ด้านปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่สี่+ เสียงพยางค์เสียงเบา คำที่ผู้เข้าร่วมการทดสอบออกเสียงผิดมากที่สุดได้แก่ 屁股 [pìgu] 岁数 [suìshù] 部分 [bùfen] และ 钥匙 [yàoshi] ซึ่งคำศัพท์บางคำจัดอยู่ในระดับ HSK ระดับกลาง-สูง ผู้เรียนบางส่วนอาจยังไม่เคยเรียน หรือไม่เคยพบในข้อสอบ จึงทำให้ผู้เรียนระดับต้นมีเปอร์เซ็นต์ในการออกเสียงผิดพลาดมากที่สุด

2. ปัญหาการออกเสียงพยางค์เสียงเบาของกลุ่มผู้เรียนระดับกลางที่เข้าร่วมการทดสอบ โดยสามารถจำแนกออกเป็น ด้านปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่หนึ่ง+ เสียงพยางค์เสียงเบา ซึ่งคำที่ผู้เข้าร่วมการทดสอบออกเสียงผิดมากที่สุดได้แก่ 生意 [shēngyì] 先生 [xiānshēng] และ 收拾 [shōushi] ด้านปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่สอง+ เสียงพยางค์เสียงเบา คำที่ผู้เข้าร่วมการทดสอบออกเสียงผิดมากที่สุดได้แก่ 石头 [shítou] 人家 [rénjiā] และ 咱们 [zánmen] ด้านปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่สาม+ เสียงพยางค์เสียงเบา คำที่ผู้เข้าร่วมการทดสอบออกเสียงผิดมากที่สุดได้แก่ 小气 [xiǎoqì] 姥姥 [lǎolao] และ 果子 [guǒzi] ด้านปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่สี่ + เสียงพยางค์เสียงเบา คำที่ผู้เข้าร่วมการทดสอบออกเสียงผิดมากที่สุดได้แก่ 屁股 [pìgu] 岁数[suìshù] และ 自在 [zìzài] ซึ่งคำศัพท์บางคำจัดอยู่ในระดับ HSK ระดับกลาง-สูง ผู้เรียนบางส่วนอาจยังไม่เคยเรียน หรือไม่เคยพบในข้อสอบ แต่โดยภาพรวมระดับภาษาของผู้เรียนอยู่ในระดับกลาง (HSK3-4) จึงทำให้ผู้เรียนมีเปอร์เซ็นต์ในการออกเสียงผิดพลาดมากรองลงมา

3. ปัญหาการออกเสียงพยางค์เสียงเบาของกลุ่มผู้เรียนระดับสูงที่เข้าร่วมการทดสอบ โดยสามารถจำแนกออกเป็น ด้านปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่หนึ่ง + เสียงพยางค์เสียงเบา ซึ่งคำที่ผู้เข้าร่วมการทดสอบออกเสียงผิดมากที่สุดได้แก่ 生意 [shēngyì] 先生 [xiānshēng] และ 收拾 [shōushi] ด้านปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่สอง + เสียงพยางค์เสียงเบา คำที่ผู้เข้าร่วมการทดสอบออกเสียงผิดมากที่สุดได้แก่ 咳嗽 [késou] 麻烦 [máfan] 人家 [rénjiā] และ 咱们 [zánmen] ด้านปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่สาม + เสียงพยางค์เสียงเบา คำที่ผู้เข้าร่วมการทดสอบออกเสียงผิดมากที่สุดได้แก่ 小气 [xiǎoqì] 姥姥 [lǎolao] และ 果子 [guǒzi] ด้านปัญหาการออกเสียงพยางค์ที่สี่+ เสียงพยางค์เสียงเบา คำที่ผู้เข้าร่วมการทดสอบออกเสียงผิดมากที่สุดได้แก่ 岁数 [suìshù] 自在 [zìzài] และ 地道 [dìdào] ถึงแม้ว่าผู้เรียนบางส่วนจะเคยเรียนมาแล้วก็ตามแต่ยังมีการออกเสียงผิด ทั้งนี้อาจเกิดจากการสับสนระหว่างอักษรที่ต้องออกเสียงเต็มเสียงกับตัวอักษรที่ต้องออกเสียงพยางค์เบา ซึ่งในการใช้ขึ้นอยู่กับบริบทของรูปประโยค และประเภทของประโยค เช่น 你的汉语真地道 [Nǐde hànyǔ zhēn dìdào] ภาษาจีนได้มาตรฐานจริงๆ (ในประโยคนี้ทำหน้าที่เป็นคำคุณศัพท์) 这条地道还没修好, 因此无法通行 [Zhè tiáo dìdào hái méi xiūhǎo, yīncǐ wúfǎ tōngxíng] อุโมงค์ใต้ดินสายนี้ยังสร้างไม่เสร็จ ดังนั้นจึงไม่สามารถใช้สัญจรได้ (ในประโยคนี้ทำหน้าที่เป็นคำนาม) จากการทำการทดสอบพบว่าผู้เรียนระดับสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษามากกว่าระดับอื่น และพบเห็นตัวอักษรที่ต้องออกเสียงพยางค์เบาในภาษาจีนมากกว่าผู้เรียนกลุ่มอื่น จึงทำให้ผู้เรียนกลุ่มนี้มีเปอร์เซ็นต์ในการออกเสียงผิดพลาดน้อยที่สุด

อภิปรายผล

ผลการวิจัยการออกเสียงพยางค์เสียงเบาของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด เมื่อพิจารณาจากระดับความรู้ทางภาษาของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ผู้เรียนทั้งสามระดับมีความผิดพลาดด้านการออกเสียงพยางค์เสียงพยางค์เสียงเบาทั้งหมด โดยจำแนกเป็น ผู้เรียนระดับต้นมีเปอร์เซ็นต์ความผิดพลาดมากที่สุด ตามด้วยระดับกลางและระดับสูงตามลำดับ ทั้งนี้อาจกล่าวได้ว่าระดับความรู้ทางภาษาเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ส่งผลต่อการออกเสียงพยางค์เสียงเบาของผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนและผู้สอนควรให้ความสำคัญเพิ่มเติมมากยิ่งขึ้น เพื่อการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาและการออกเสียงในภาษาจีนของผู้เรียน

ลักษณะการออกเสียงในพยางค์เสียงเบาที่ผิดพลาดของกลุ่มตัวอย่างมีความคล้ายคลึงกัน โดยมีปัญหาการออกเสียงพยางค์เสียงที่สอง + พยางค์เสียงเบามากที่สุด และในขณะที่ทำการทดสอบการออกเสียงนั้น พบว่า ผู้ทำ

แบบทดสอบบางส่วนมีการออกเสียงพยางค์เสียงเบาได้ยาวและช้ากว่าปกติ และไม่สามารถแยกแยะการออกเสียงเบาได้ จากปัญหาในช่วงต้นนั้น สามารถวิเคราะห์ตามหลักทฤษฎี Interlanguage Theory (中介理论) ของ L.Selinker แบ่งออกเป็น 2 ปัจจัยหลักได้แก่ (1) Language Transfer (语言迁移) เนื่องจากสระภาษาไทยมีทั้งเสียงสั้นและเสียงยาว คำสองพยางค์ในภาษาไทยบางคำที่พยางค์หลังเป็นเสียงยาว ในภาษาพูดส่วนใหญ่มักปรากฏว่าสามารถออกเสียงพยางค์แรกให้สั้นกว่าปกติและเน้นเสียงพยางค์หลังในยาวกว่าปกติ เช่นคำว่า สองแถว อาจารย์ น้ำร้อน มือถือ รองเท้า เป็นต้น ส่งผลให้นักศึกษาชาวไทยออกเสียงคำสองพยางค์ในภาษาจีนมักกร่อนพยางค์เสียงแรกในภาษาจีนให้สั้นลง เน้นคำพยางค์หลังให้ยาวขึ้น อีกประการหนึ่งคือลักษณะการลากเสียงพยางค์หลังให้ยาวขึ้นในภาษาไทย ทำให้ภาษาของผู้พูดมีความนิ่มนวลอ่อนโยนมีมารยาทและน่าฟัง การลากเสียงคำให้ยาวขึ้นยังสามารถเน้นน้ำหนักความหมายของคำให้เป็นความหมายที่มากขึ้นอีกด้วย ซึ่งธรรมชาติทางภาษาและความเคยชินเช่นนี้เป็นการถ่ายโอนทางภาษาเชิงลบ (พืชัย แก้วบุตรและธีระพงศ์ แก้วมณี,2019) ทำให้ผู้เรียนภาษาจีนมักนำภาษาไทยและจีนมาเทียบเคียงกัน เกิดการเลียนแบบเสียงที่ไม่ถูกต้อง และนำมาซึ่งข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยางค์เสียงเบาในภาษาจีน (2) Transfer of training เนื่องจากคำในภาษาไทยไม่มีการบัญญัติว่าคำที่อ่านพยางค์เบาหรืออ่านเต็มเสียงมีความหมายหรือประเภทของคำที่แตกต่างกันเหมือนในภาษาจีน ทำให้ผู้เรียนขาดความรู้ความเข้าใจวัตถุประสงค์และความหมายในการออกเสียงพยางค์เบาในภาษาจีนอย่างถ่องแท้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ HuangQi (2013) เรื่อง The Chinese Neutral Tone Research on Thai Students พบว่าปัจจัยที่ส่งผลให้ผู้เรียนชาวไทยเกิดข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยางค์เสียงเบาได้แก่ 1.การขาดความรู้ความเข้าใจในการออกเสียงพยางค์เบา 2.การได้รับอิทธิพลจากโครงสร้างและสภาพแวดล้อมทางภาษา 3.ปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอน เป็นต้น

จากการวิเคราะห์ความผิดพลาดการออกเสียงพยางค์เบาของกลุ่มประชากรตัวอย่างกรณีกลุ่มประชากรส่วนใหญ่อ่านออกเสียงพยางค์เสียงเบาค่อนข้างยาวและช้ากว่าปกติทำให้คำที่ออกเสียงนั้นมีความผิดเพี้ยนหรือไม่ได้มาตรฐาน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ HuangQi (2013) พบว่าเส้นกราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานของเสียง (基频) ในกลุ่มเสียงพยางค์เสียงที่สอง + พยางค์เสียงเบาของนักศึกษาไทยใกล้เคียงกับนักศึกษาจีนในระดับหนึ่ง แต่ในส่วนการออกเสียงพยางค์แรกที่เป็นพยางค์เสียงที่สองนักศึกษาไทยส่วนใหญ่ออกเสียงสองไม่ถึงระดับ และเมื่อเปรียบเทียบกับช่วงโตนเสียงหรือขอบเขตของทำนองเสียง (调域) พบว่ามีความแตกต่างกันค่อนข้างชัดเจน และยิ่งสอดคล้องกับผลวิจัยของ Yang Wenying (2018) ที่พบปัญหาการออกเสียงพยางค์เบาของผู้เรียนชาวไทยซึ่งปัจจัยหนึ่งอยู่ที่ความยาวเสียง (音长) ในพยางค์ที่สองซึ่งเป็นพยางค์เสียงเบา โดยมีความยาวของเสียงที่ยาวกว่าพยางค์ที่หนึ่งที่เป็นเสียงปกติ ทั้งนี้ยังสอดคล้องกับข้อสรุปในงานวิจัยของ ZhengYing (2002) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนภาษาจีนมักใช้วิธีเทียบเคียงกับภาษาแม่ในพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ต่างๆ และการออกเสียงในภาษาไทยที่มีการเน้นคำหลัง ซึ่งการออกเสียงยาวในภาษาพูดทำให้ออกเสียงภาษาจีนมีความไม่กระชับ ส่งผลต่อการออกเสียงเบาในภาษาจีนโดยมีความผิดพลาดที่ชัดเจน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลวิจัยไปปรับใช้ในการเรียนการสอน

จากผลการศึกษาปัญหาการออกเสียงและปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการอ่านออกเสียงพยางค์เบาในภาษาจีน พบว่าหากผู้เรียนละเลยไม่ให้ความสนใจในการออกพยางค์เสียงเบาและไม่ได้รับการแก้ไขตั้งแต่เริ่มเรียนในระดับต้น

ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนไม่สามารถจำแนกการฟังหรืออ่านออกเสียงพยางค์เขาได้ จนเกิดเป็นปรากฏการณ์ Fossilization (化石化) ทำให้ผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะหยุดพัฒนาการออกเสียงหรือกลายเป็นข้อผิดพลาดถาวร ดังนั้นในด้านการจัดการเรียนการสอนผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการฝึกทักษะการออกเสียงมากขึ้น โดยใช้แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ในขณะที่ผู้เรียนออกเสียง ผู้สอนควรสังเกตการออกเสียงพยางค์เขา หากพบการออกเสียงที่ผิดพลาดควรแนะนำหลักการออกเสียงที่ถูกต้องให้กับผู้เรียนทันที และควรมีการฝึกฝนบ่อยๆเพื่อประโยชน์แก่ผู้เรียน ทั้งนี้ผู้สอนอาจเลือกใช้เครื่องมือที่ช่วยในการอ่านออกเสียงหรือสื่อมัลติมีเดียที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน โดยเครื่องมือหรือสื่อที่เลือกใช้นั้นจะต้องได้มาตรฐาน ถูกต้องตามการออกเสียงตามเจ้าของภาษา ซึ่งจะไม่ก่อให้เกิดข้อผิดพลาดในการออกเสียงของผู้เรียนได้

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

สำหรับการทำวิจัยในครั้งต่อไป ผู้สนใจสามารถจำแนกคำศัพท์วรรณยุกต์เสียงเขาที่ใช้ในการวิจัยออกเป็นพยางค์เสียงเดี่ยว (单音节) พยางค์สองเสียง (双音节) วลี (语句) หรือประโยคสั้นๆ (短句) เพื่อวิเคราะห์และศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการผิดพลาดในการออกเสียงวรรณยุกต์เสียงเขาในภาษาจีนอย่างรอบด้าน และสามารถเก็บกลุ่มเสียงตัวอย่างเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ผลในระบบการออกเสียงเชิงลึก เช่น ความยาวของเสียง (音长) ความสูงหรือต่ำของระดับเสียง (音高) โดยการใช้โปรแกรมวิเคราะห์ระบบการออกเสียง เช่น Praat Mi-Ni-Speech-Lab เป็นต้น ซึ่งปัญหาการออกเสียงพยางค์เขาของผู้เรียนควรได้รับการติดตามผลอย่างต่อเนื่องเพื่อติดตามพัฒนาการของผู้เรียนและศึกษาการเปลี่ยนแปลงของปัญหาที่มีผลแตกต่างกันไปตามตัวแปรต่างๆในอนาคต

เอกสารอ้างอิง

- เขียน อีระวิทย์ และคณะ.(2551). การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยระดับประถมและมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ :จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ตุลยอนุสรณ์ สุภา และฉวีเสวีหง.(2560). การศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนธุรกิจวิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. วารสารบัณฑิตวิจัย, 8 (1), 115-124.
- พิชัย แก้วบุตร และธีระพงศ์ แก้วมณี .(2562). ปัญหาและแนวทางการแก้ไขการออกเสียงในภาษาจีนของนักเรียนไทย กรณีศึกษาการแข่งขันทักษะภาษาจีนโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. วารสารเทคโนโลยีภาคใต้. 12 (1), 50-62.
- วรรณิดา ถึงแสง. (2546). ภาษาจีนเบื้องต้น 1 《汉语基础一》. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- Yin Binyong & Mary Felley. (1990). Chinese Romanization. Pronunciation and Orthography (Hanyu pinyin he zhengcifa 汉语拼音和正词法). Beijing: Sinolingua.
- Zhengying, C., & Wen, C. (2002). An analysis of Chinese language pronunciation errors by Thai students. Journal of World Chinese Language Teaching, 2, 86-93.
- Liu Guanghui & Jin Xiaoda. (2011). Chinese Mandarin phonetic textbook (Teacher's book). Peking: Beijing language and Culture University Press.
- L.Selinker. (1972). Interlanguage (Fossilization). International Review of Applied Linguistics in Language Teaching. 10(3), 215-216

国家语言文字工作委员会普通话培训测试中心.(2547).普通话水平测试实施纲要.

北京:商务印书馆出版社.

黄麒.(2556).泰国留学生汉语轻声实验研究.硕士学位论文.云南:云南大学.

金勇.(2561).形似神异《三国演义》在泰国的今古传播.北京:北京大学出版社.

黎锦熙.(2477).国语运动史纲.北京:商务印书馆出版社.

施玮.(2556).泰国、印尼及韩国留学生汉语语句韵律词音高实验研究.硕士学位论文.

广州:暨南大学.

汤文英.(2561).泰国留学生汉语双音节轻声分辨感知研究.硕士学位论文.云南

:云南大学.

王理嘉.(2546).汉语拼音运动与汉民族标准语.北京:语文出版社